

Rātenīca

NR.7

Sestdiena 13.jūlijs

Foto Varis Sants

Šodien mēs savu nedēļas laikā paveikto izrādām izstādē un noslēguma pasākumā "Saviesīgs vakars ar deju", kura programma tiek turēta dziļā noslēpumā un līdz pēdējā "Rātenīcas" numura iznākšanai netiek atklāta. Kā saietu vērtē tā vadītāji Inese un Ainārs Grīnvaldi?

"Sākoties saietam, Inese Krūmiņa mums uzdāvināja smilšu pulksteni. Sākumā es nesapratu jēgu, pieļāvu domu, ka viņa mums gribēja vēstīt par to, ka trūks laika, skriesim kā traki, ies karsti, jo tas ir pirts smilšu pulkstenis. Tagad tiešām varu teikt, ka laiks paskrēja ātri un vaļoties nebija laika, bet visu paspējām. Smilšu graudiņi izbira pa graudiņam vien. Vienīgais, karsti nebija, bet bija silti. Bija ļoti silti no acu skatieniem un cilvēku savstarpējām attiecībām," raksturo Ainārs. Inese atzīst, ka to visu enerģiju, ko viņa ir ieguldījusi trīs gadus, veidojot saietu, viņa ir saņēmusi atpakaļ gan vārdos, gan masāžās, gan dažādā apcubināšanā. "Cilvēki ir tik ļoti pozitīvi, saredz visā pozitīvo. Līst lietus, ir labi, spīd saule, ir labi. Ūdens ir silts - labi, ūdens ir auksts - arī labi. Nevien cilvēks nav atnācis un par kaut ko sūdzējies. Ir prieks darīt, ja to novērtē. Saietā ir sapulcējušies ļoti pozitīvi cilvēki. Tā dižošanās, kas vijas cauri visam saietam, ir ar humoru, pašironiju un labestīgi. Es ar interesi gaidīju, kā dzīvē īstenosies mans sapnis par Vecpiebalgas 3x3. Rezultāts mani priecē," saka vadītāja.

Inese uzskata, ka laiks ir vērtīgākais, ko viens otram varam dāvināt. "Esmu ļoti pateicīga visiem, ka esam viens otram dāvinājuši nedēļu laika, priecīgi un draudzīgi kopā dzīvojot. Lielākā vērtība, ka cilvēki ar

cilvēkiem satiekas un uzdrīkstas kopā darīt lietas, kuras varbūt nekad iepriekš nav darījuši: spēlēt teātri, dejojot tautas dejas. Te ir tā vieta, kur visu varam izmēģināt," stāsta Inese.

Saieta vadītāju īpašs paldies Radziņu un Apšīšu ģimenēm, Elīzai Barkānei, Ako Kārlim Cekulim, Kūliņu ģimenei, Ineses māsīcas Agitas Akmentiņas ģimenei, kas ir viņas komandā kopš bērnības. "Ar Agitu mēs esam piedzimušas un izaugušas kopā kā māsas, vienmēr esam bijušas viena komanda. Tagad es esmu Grīnvaldu dzimtā un jūtu tās spēku, bet manī ir spēks arī no manas mammas dzimtas. Tas viss kopā palīdz darīt lielus darbus," atzīst Inese.

Daiga Kļanska

"3x3 Vecpiebalga" valde

Sestdien, **13.** jūlija 2019. g.
Dabas krāsnajā zāluplaci pie Vecpiebalgas Tautas nama

Saviesīgs vakars AR deju

GARĪGAIS AKTS, GODA MIELASTS, TEĀTRIS
AR DZIESMU UN ROTAĻĀM

Labā sabiedrība

Sarīkojuma sākums noteikti pulksten 20.

Valde

Dienas plāns

Svētdiena, 14. jūlijā

10.00 Brokastis

10.30 Rīta TV, dienas tēma (vidusskolas aktu zālē)

11.00 Noslēguma konference (Kultūras namā), kurā katrs varēsīm paust savu vērtējumu par saietu, kā arī ieteikt, ko vēl nepieciešams pilnveidot.

12.00 Saieta noslēgums (pie Vecpiebalgas Kultūras nama)

13.00 Pusdienas, atvadas

14.30 Izbraukšana no Vecpiebalgas uz Rīgu

Sveicam!

Daudz baltu dieniņu dzimšanas dienā

Vīvītai Skurulei! Sumināta gaviļniece **Margarita Lāze!**

Zaglis 12.07.

Gundega Grūtupa un Dzintars Rožkalns

Foto: Dīvs Reiznieks

Zaglis bērnu dančos 12.07.

Kārlis Meņģelsons un Aija Osmane

Foto: Edmunds Barkāns

NO BRAZĪLIJAS UZ VECPIEBALGU

Foto: Varis Sants

Daudzas ģimenes uz 3x3 saietiem mēro tālu ceļu no ārzemēm, viena no tām ir Līva Vosekalna-Marek, kas ar meitām Izabellu (9 gadi) un Emīliju (5 gadi) šurp ieradušās no Brazīlijas. Kopā ar viņām saietu apmeklē arī Līvas mamma Ilze Vosekalna.

Kā nonācāt 3x3?

Līva: Pirms gadiem četriem lidoju no Latvijas uz Ķīnu, un sanāca lidmašīnā sēdēt blakus dāmai no Norvēģijas vēstniecības. Visu ceļu pļāpājām par šo un to, un viņa sāka stāstīt par 3x3 nometnēm, kas ir forša iniciatīva. Kaut kas dzirdēts bija, bet tā līdz galam nezināju. Nu ko, izkāpu no lidmašīnas, apskatījos internetā, kas tas īsti ir, likās interesanti. Mēģināts nav zaudēts, un tā mēs pieteicāmies. Pirmoreiz bijām pirms diviem gadiem Salacgrīvā, pērn Krāslavā, šī ir trešā nometne.

Kas jūs aizrauj 3x3 saietos?

Visiem ir forši! Bērniem, kā stāsta, bērnodrāzā neesot jāstrādā, visu dienu var spēlēties - latviešu valodā, latviskā garā, latviešu rotaļās. Vecākā meita piedalās "mežu gudrībās" - daudz jauna par dabu var iemācīties.

Es šogad sevi izaicinu - mēģinu dejot tautas dejas. Esmu gribējusi jau gadiem. Trīs gadu vecumā biju aizvesta uz "Zelta sietiņu", bet tad negribēju. Kopš gadiem 15, 20 bija gribēšana, nebija iespējas. Ieraudzīju [ieviržu] sarakstā, ka ir, domāju - kad tad vēl, ja ne tagad. Nu dejojām tautas dejas! Riktīgi forši!

Pārējā laikā piestaigāju šur un tur. Katru gadu tiešām ir ko izvēlēties - pat nevar izdomāt, kura būs visinteresantākā ievirze.

Visi ieviržu vadītāji ir fantastiski profesio-nāļi!

Ilze: Man ļoti, ļoti šeit patīk. Ļoti bagāta, informatīva [nometne], ārkārtīgi labi gidi! Es no rīta dodos braucienos ievirzē "Mājas un cilvēki cauri laikiem". Visvairāk man patīk redzēt cilvēkus, kuriem ir uzņēmība sakopt mājas, atrast sev nodarbošanos, lai viņi varētu ko nopelnīt. Tas man liekas ļoti apsveicami, ņemot vērā, ka Latvija iztukšojas. Mājas, ko mēs redzējam, ir absolūts paraugs.

Pēc pusi dienas mums ir ekspedīcija "Mērnieku laiki". Tā ir ļoti informatīva, es daudz uzzināju. To vada Piebalgas muzeju apvienības "Orisāre" vadītāja Līva Grudule - gudra, zinoša, entuziasma pilna. Viņa grib parādīt visus "Mērnieku laiku" prototipus - kur viņi dzīvojuši, kādas tās mājas bijušas, kā tas ir noticis. Dažādas Pietuka Krustiņa prototipus rādīja, kurā vietā viņi varētu būt dzīvojuši. Šodien [ceturtdien] apskatījām Oliņu un Gaitiņu mājas, kas tuvu viena otrai. Redzēju gan Ķenča, gan Pāvula bareljefus.

Naktsdzīvi baudāt?

Līva: Protams, kā tad savādāk!

Izabella (9 gadi): Vai tu mani arī vari intervēt?

Varu. Kas tev 3x3 nometnē vislabāk patīk?

Man patīk, ka viņi izdomājuši dažādus pasākumus - ka tu te vari iet pa mežu, tu vari zīmēt. Man patīk, ka viņi kā ieviržu vadītājus izvēlējas labus cilvēkus, kas nav nikni. Man arī patīk, ka viņi domā par bērniem - daudzos restorānos tā nedara. Te domā par bērniem, tu vari būt ar savu ģimeni - no bēbišiem līdz vecmāmiņām. Un tie video ir superīgi, ka vari redzēt sevi un visi citi var redzēt, kas notiek pasākumos. Tad citi var paskatīties un arī darīt. Man arī patīk tās avīzes.

Tu lasi?

Nē, es skatos bildēs.

Vēl man patīk, ka 3x3 ir dažādās vietās. Pagājušā gadā bija citā vietā, šogad citā - ka tu vari redzēt, kā tā vieta izskatās.

Līva: Lai kur mēs dzīvojam, šis ir pasākums, kur atgriezties. Tagad mēs plānojam braucienus uz Latviju uz 3x3 nometnēm.

No Latvijas skatpunkta jūs eksotiskās vietās dzīvojat - Ķīnā, tagad Brazīlijā. Kā tur nokļūvat?

Ar darbu. Ja ir vēlēšanās, to jebkurš

var dabūt gatavu. Man bija mērķis apceļot pasauli un iepazīt dažādas kultūras. Es domāju, ka pasaulē ir darba devēji, kas palīdz cilvēkiem to izdarīt. Mēs abi ar vīru (čehu - red.) strādājam Caterpillar uzņēmumā, kas ražo CAT tehniku: lielos, dzeltenos traktorus, buldozerus, ekskavatorus. Tā ir Amerikas kompānija, un viņi mums palīdz apceļot pasauli.

Sanāca nokļūt Amerikā, sāku strādāt universitātē, un universitātei bija projekts ar uzņēmumu, tad sāku strādāt uzņēmumā. Tas bija pirms gadiem 15. Teicām, ka ļoti gribam uz Ķīnu, un atradās iespēja mums abiem ar vīru kaut ko Ķīnā padarīt. Viņš ir vairāk [atbildīgs] par finansēm, par grāmatvedību un uzņēmuma prognozēšanu. Es - par brendingu, mārketingu. Viņam - cipari, man - vairāk ballītes darbiniekiem. Tā nokļuvām Ķīnā, no Ķīnas - Ziemeļīrijā, pēc tam padzīvojām Amerikā un tagad pārvācāmies uz Brazīliju. Ir tā - viens atrod darbu, kopā pārvācāmies. Tā ka redzēsim, kur mūs tālāk vēji aizpūtīs. Kādu brīdi jāpazīvo Brazīlijā, jāsasildās.

Kā jūs tur jūtaties?

Silti, skaista daba, skaisti dzīvnieki - mazi pērtiķi skraida pa skolas teritoriju. Cilvēki ir tik atvērti. Pat nepazīstami cilvēki, satiekoties un sasveicinoties, apkampjas, sabučojas. Priekš latvieša parastā sākumā šķiet mazliet neērti.

Izabella: (Izteiksmīgi stāsta) Iedomājies, viens nepazīstams cilvēks atnāk pie tevis un pirmā lieta, ko viņš sāk darīt, tevi bučot. Nu kurš tā dara?

Līva: Katrā kultūrā ir kaut kas savs. Lai tās tiešām iepazītu, tur jāpazīvo. Mums tāda iespēja ir bijusi dota.

Izabella: Un mēs to ņemam.

Kā saprotu, bērni ar mammu ģimenē runā latviski.

Līva: Jā.

Izabella: Mamma spiež latviešu valodu uz mums. Viņa saka - tev vajag runāt latviski!

Un kā tu domā?

Es domāju, ah, tas tik neglīti [ka spiež].

Bet tu labi runā latviski!

Līva: Nu ir visai grūti, ka ar mammu jārunā latviski, ar tēti - čehu valodā. Skolā, bērnodrāzā - angļiski, pirms tam bija ķīniski. Tagad arī portugāļiski mācās.

Vecākā meita Ķīnā dzīvoja no gada līdz gandrīz pieciem. Sākumā likās, ka bērns atbild bērnu valodā kaut ko, bet, izrādās, nē, tā bija ķīniešu valoda no paša sākuma! Vecāki nesaprata savu bērnu.

Tētim uz nometni negribas braukt?

Izabella: Viņš grib. Mamma saka, ka viņam vajag palikt mājās.

Līva: Vai tad? Nākamgad viņš būs vismaz uz daļu no nometnes. Dažus gadus jau nav bijis Latvijā.

Anita Brauna

Trejderiņu ziedu viju

Foto Varis Sants

Ikdienā botāniskās glezniecības ievirzes vadītāja māksliniece Ērika Meldere darina dizaina lampas, bet vasarā, kad viss apkārt tik krāšņi zied, prāts nesies uz gleznošanu. Tā nu saieta laikā trīsreiznieku otas uz pelēkā fona radījušas ziedu viju, kas tiks dāvināta pašvaldībai un turpmāk greznos ceļmalu pie Vecpiebalgas “Viesistabas” - vietējiem iedzīvotājiem un garāmbraucējiem par prieku. Šī ievirze iecerēta kā kopīga ģimenes nodarbe;

tad jau to var sākumā uzskicēt uz mitrumizturīgās betona plāksnes. Nereti tad, kad puķi sāk zīmēt, nāk apjauksma, ka patiesībā to nemaz neesi sapratis un tā, izrādās, ir pavisam citāda, nekā domāts. Tad izvēlētajā ziedā jāieskatās vēlreiz, jau redzīgākām acīm atklājot tajā līdz šim nepamanītas formas un krāsas, izzinot, kāds tas ir patiesībā, nevis tikai no pirmā acu uzmetiena. Tad tas kopīgi jāuzglezno, un šī nodarbe ir gan vien-

sākumā ģimenes locekļiem jāvienojas, kas ir tā puķe, kura ģimenei ir kopīga un īpaša. Vienoties par šo kopīgo puķi ne vienmēr ir vienkārši, bet tā tomēr vēl neesot bijis, ka vienošanās netiktu panākta. Tad ģimene šo puķi atrod dabā un uz zīmē uz papīra, un kārši terapeitiska - gleznojot ziedu, tu gribot negribot esi šeit un tagad, pie attiecīgā zieda konkrētas ziedlapiņas -, gan sanāk ģimenes terapija, kad atkal jāspēj vienoties par to, kā šo ziedu atveidot. Ērika procesā darbojas kā diriģents - palīdz katram ziedam atrast tā īsto vietu uz pelēkās plāksnes un sajaukt īstās krāsas, vai ieliek kādu gaišumiņu vai tumšumiņu, lai zieds dzīvāks. Tiek izmantotas ārdarbiem domātās krāsas - tādu ir desmit, un papildus ir vēl desmit mazākas bundžiņas ar dažādiem pigmentiem. Abās gleznas malās greznojas Vecpiebalgas bruņču krāšņās striņas. Pašā centrā - liela, balta ūdensroze. Apbrīnoju krāsainos ziedus un brīnos, ka to visu ir spējuši uzgleznot principā nezīmētāji. Esot gan bijuši arī daži jau ļoti gatavi gleznotāji, bet Ērikai ir īpašs prieks par tiem cilvēkiem, kas atnākuši, teikdami, ka viņi jau neko nemākot, bet, ļaujoties procesam, ir spējuši sevī atklāt jaunas šķautnes. Nometnieki ir bijuši ļoti darboties gribīgi un gleznieciskas izjūtas un krāsu prieka pilni, un arī mazākie bērni ir spējuši pielikt savu roku.

Gita Feldhūne

Vecpiebalgas loms

Foto: Raivis Apsītis

Četrus ievirzes “Pludiņmakšķerēšana” nodarbību laikā no 18 dalībniekiem pie zivīm tika 13, tātad vairāk nekā 2/3, kas, kā apgalvo paši makšķerētāji, ir necerēti labs rezultāts. Pēdējā ievirzes dienā notika sacensības, kurās no 15 dalībniekiem seši veiksminieki noķēra 21 zivi ar kopējo garumu 5,05 metri un kopējo svaru - 5,2 kilogrami. Pirmajā vietā ar četrām noķertām zivīm ar kopējo garumu 90,5 centimetri un kopējo svaru 790 gramu ierindojās Toms Kūliņš, savukārt otro līdz ceturto vietu ar katra noķertām trijām

zivīm dala Eduards Valainis, Marta, kuras uzvārds diemžēl nav zināms, un Mariss Savickis; piektajā vietā ir Kristaps Bēcis, bet sestajā - Ralfs Malzubris. Visu ievirzē noķerto zivju kopgarums ir 14,1 metri (labi, ka jau pirmajā dienā tika atmesta doma zivis likt sērkokciņu kastītēs, citādi, kas zin, vecpiebaldzēnu mājās uz nometnes laiku būtu izdzisuši pavardi), kopsvars - 14,9 kilogrami un kopējais skaits - 57 gabalas. Vidējais vienas zivs garums - 24,7 centimetri, vidējais svars - 261 grams, vidējais viena zivs metra

svars - 1,05 kilogrami. Lielākā noķertā zivs svēra 430 gramus, bet mazākā - 170 gramus. Kā jau jebkura statistika, arī šī ir nedaudz selektīva, jo lidakas - un tādu bija septiņas - tika uzreiz palaistas vaļā bez mērīšanas un svēršanas. “Ratenīca” arī novēroja, ka vienu dienu makšķerētājiem bija iespēja baudīt savu sūrā darba saldo augļus, proti, savu lomu ceptā veidā.

Raivis Apsītis

Ko par 3x3 domā jaunieši

**Artjoms Muhins,
21 gads**

Esmu atbraucis no Krasnojarskas, kur mācos par programmētāju un paralēli arī strādāju. Mana mamma ir latvietē, un viņa pamudināja braukt uz nometni. Latviski nerunāju un maz saprotu, šeit vienkārši skatījos, ko citi dara un atkārtoju. Un tā bija super nedēļa - nodarbības, cilvēki, pusdienas! No rītiem deju, pēcpusdienā no koka gatavoju taurē un vēl uz sienas zīmēju puķes. Vislabāk patīk dejas - Krasnojarskā latviešu biedrībā arī dejojām tradicionālās dejas, tikai mums nav skolotāja; dažkārt kāds atbrauc un parāda.

**Gundega Māra
Grūtupa, 16 gadi**

Man gāja intensīvi, bija grūti no rītiem, jo tās stundas, ko pavada bezmieģā, ir daudz ilgākas nekā ikdienā. Bet bija nenormāli noderīgi, un tiešām jūtu, ka esmu uzlādēta ar jaunām praktiskām zināšanām. No rīta gāju pie Bogustova uz politikas ievirzi, pēcpusdienā uz teātra ievirzi. Vislabāk patīk kopības sajūta, ka mēs esam kā maza pilsētiņa, un liekas, ka visu zini. Pat ja nezini [cilvēku] vārdus, vienalga jūti siltumu.

**Kate Kalniņa,
13 gadi**

Man ļoti patika, jo visi cilvēki ir draudzīgi un atbalsta viens otru. Visvairāk patika danči vakaros. No rītiem deju, pēcpusdienā gāju uz meža takām, kur piedalījos naktsmitnes taisīšanā, bet pa nakti mežā nepaliku, jo man nebija atbilstoša inventāra. Pievakarē neesmu nevienreiz aizgājusi uz ievirzēm, jo vai nu atpūtos vai mēs gatavojamies brīvajam mikrofonam. Noteikti gribēšu braukt uz 3x3 arī turpmāk.

Edgars Barkāns, 17 gadi

Šis varētu būt 12. gads, kad esam 3x3 saietā. Viss šis ģembasts man ļoti patika, vislabāk - danči. Danči mana vecuma jauniešiem ļoti iet pie sirds, varbūt ne tik daudz nikšana. Vēl gāju uz teātri un deju ansambli, kura mēģinājumu man gadījās vairākas reizes tīšām vai netīšām nogulēt. Lipore, protams, ļoti labi mācīja, kā dejojot, kā muguru taisnot - kādas sešas reizes man bakstīja mugurā. Par "Mērnieku laikiem" labāk iemācījos, filmu vēlreiz noskatījos. Teātri, iespējams, iemācīšos tēlot nopietnākas lomas, tā vairs nav nekāda komēdija, bet drāma. Pa vakariem ar jauniešiem mēģinām klist pa Vecpiebalgu un izpētīt to. Pagaidām esam atraduši pagalmu, kurā forši var pasēdēt, un kalnus, kur var pabraukt ar dēli.

Dārta Galiņa, 23 gadi

Pirms tam esmu bijusi 2x2, kas man likās līdzīga koncepta saiets, bet tikai jauniešiem. Tomēr tie ir diezgan atšķirīgi. Kad esi kopā ar ģimeni (vecākiem un māsū), sajūtas ir citādākas. Katrs ir savā ievirzē, un tad sanāk kopā uz pusdienām vai vakariņām un dalās iespaidos. Tas bija interesanti. Man arī ļoti patīk vienotība - ka vari iet pie jebkura cilvēka un sākt runāt. Vārda kartītes ļoti palīdz, raisa sarunas, un beigās nonākat pie kopīgām paziņām. Ikvakara danči, protams, ir tāda saliedēšanās. Iemācījos spēlēt kokli - minimāli, protams, bet tas ir pamats, lai varētu turpināt. Daudz iespaidu man ir par mājām, uz kurām braucam ievirzē "Mājas un cilvēki cauri laikiem" - manuprāt, šī ir vislabākā ievirze.

VECPIEBALGAS 3x3 SAIETS — LIELISKS

Foto: Varis Sants

Katra saieta izskaņā es 3x3 aizsācējai un globālajai koordinatorei Līgai Rupertei vaicāju vērtējumu saietam. Un Līga saka, ka Vecpiebalgas 3x3 saiets ir lielisks. "Te ir skaista vide, mīļi un pretimnākoši cilvēki un arī laiks pēdējās dienās ir pilnīgi perfekts, neko labāku nav iespējams iedomāties. Cilvēki ir ļoti priecīgi, atsaucīgi, visi ļoti cildina saimnieces par garšīgo ēdienu,"

stāsta Līga. Viņa atzīst, ka ir priecīga par cilvēku ieinteresētību. Uz individuālajām sarunām viņām ar Māru Tupesi bijis pilns kalendārs pierakstīts, tādēļ sarunas dažas dienas beigušās tikai ap desmitiem vakarā. (Es saku, ka tad jau pie viņām gluži kā pie labām frizierēm, kurām vienmēr pilns kalendārs. Šāds salīdzinājums Līgu ļoti uzjautrina un viņa sāk skaļi smieties.) "Mums par to

ir liels prieks, jo mēs darām to, kas mums patīk," saka Līga. Ģimeņu seminārā ir brīnišķīgi cilvēki, viņi atnāca mazāk nekā bija pierakstījušies, bet tas bija ideālais skaits, ar ko varēja sarunāties, viņi jutās ērti, daloties ar savu pieredzi, domām un jūtām. Runājot par to, kā šo gadu laikā kopš Latvijā notiek 3x3, ir mainījušās Latvijas ģimenes, Līga domā, ka ģimenes ir mainījušās par 90 %. "Cilvēki ir kļuvuši zinīgāki par psiholoģiju, tajā skaitā arī ģimenes psiholoģiju, par savstarpējām attiecībām, par lomām ģimenē, tagad abi vecāki rūpējas par bērnu audzināšanu, lomas vairs nav tik strikti nodalītas, ģimenes ir kļuvušas daudz demokrātiskākas un līdz ar to daudz labāk satiek. Cilvēki prot labāk cits ar citu sarunāties, kļūst mazāk tādu tēmu, par ko vispār nerunāt. Ne jau visiem tas izdodas, bet ir vērojami uzlabojumi. Ģimeņu seminārā nekad, nekad agrāk cilvēki tik ļoti neatklājās, kā tas ir tagad. Viss ir gājis uz labo pusi," uzskata Līga.

Daiga Kļanska

3x3 Saieta mīkla

*Augšā spics, apakšā spics, iekšā ir, bet ārā nenāk.
(sāpīdā sīpīdēsī so(v)u
atmīnējums: tuāletes papīra turētāji skolā, kas)*

MĒS SKAITĻOS

Vecpiebalgas 3x3 saietā mēs bijām 317 dalībnieki, tajā skaitā 60 no ārzemēm, kā arī 55 vecpiebaldzēni. Bijām atbraukuši no visiem Latvijas novadiem, kā arī no Krievijas, Zviedrijas, Vācijas, Norvēģijas, ASV, Brazīlijas, Kataras, Kanādas, Jaunzēlandes. Jaunākais dalībnieks Alberts Valts Grīnvalds ir dzimis šā gada 7. maijā. Vecākais dalībnieks ir Kanādā dzīvojošais Ādolfs Avens, kurš jūtas kā 102 gadus vecs.

Vecpiebalgas elēģija

Ratiņš griežas.

Dienas čemuriem aizrit.

Jau diegā vērtusies kodaļa.

Laiks smilšu pulkstenī aiztecējis nez kur.

Sauc žēli stārķis - uz galu viss iet, uz galu!

Ūdensrozes sāk apvīst.

No siena gubas vairs čupa vien stāv.

Driskās jau vijoles locīnīs un

Pēdējais zaglis lec pēdējo uzvaras polku.

Kam skumsti tu, nometniek?

Šai ritumā esi

Vien puteklis niecīgs.

Vai būs mums jauns laiks?

Un nākamā 3x3?...

Vēl ritu.

Autors - Skumjais mērnīeks

Dāvanā Trejdeviņu muzikantiem 3x3 grāmatas

Vakar uz dančiem, speciāli pie Trejdeviņu muzikantiem, bija atbraukuši Daiga un Aldis Bitenieki no Kuldīgas, lai uzdāvinātu 3x3 grāmatas visiem trim Trejdeviņu muzikantiem Zanei Dziesmai, Edgaram Liporam un Jānim Sausnītim. Trejdeviņi kā grupa izveidojās 3x3 Kazdangas saietā, ko vadīja Bitenieku ģimene tieši pirms desmit gadiem!

Kleopatra Vecpiebalgā!

Vispirms vēlos nodot visiem šai saietā 3x3-nieka Ulda Siliņa sveicienu. Nu beidzot Uldis – režisors, dramaturgs un aktieris – no Austrālijas ir pārcēlies uz Latviju. Bez Siliņa nekad nebūtu dzimusi Kleopatra! Pirmais vīrietis pasaulē, kas brīnumainā kārtā ticis galā arī ar dzemdēšanas procesu, ne tikai sēklošanas. Augšā, lejā, priekšā, iekšā! Par to paceļam alus kausus! Alus, protams, jo tas Uldim garšo. Kā ar audzināšanu? Ne pirmais, ne pēdējais tēvs, kam liekas, ka viņa meita ir pati labākā visos laikos un audzināšana lieka, un tāpēc var palaist pasaulē arī vienu. Par rezultātu spriediet paši...

Nu bij' laiks saieta pirmdienā zināšanām par laiku. Sapratu vienu – mācīties nekad nav par vēlu, bet, ja mācīties arī ir darbs, tad var to arī nedarīt, jo laikam (t.i. Laikam) tas ir pilnīgi vienalga. Un Kleopatra jau ir dzimusi gudra!

Otrdiena – laiks, kurā jāpaspēj. Laba jau tā doma, kad vēl visi domā, ka visu visā laikā uzspēs... lēnāk skriesi, lēnāk klupsi! Neizvietojamu nav! Nu izņemot mani, protams, Kleopatra!

Trešdiena – katram it kā dots personīgais laiks. Bet nedomāiet, ka visa diena! Vakarā tāpat neļaus palikt vienam. Uz personīgā matraciņa pačučēt, bet iekšējs spēks dzīs uz kopējo telpu kopīgi panīkt un padancot. Un tā visu nedēļu! Ak Dievs! Un Uldi! Stāvi man klāt! Nekas pāri nepaliks!

Un ceturtdien būšot laiks klusumam. "Meli! Salti meli," – kā blāva Oļiniete. Aizgāju paklusēt dabā – tur dzērves klie dz, apsēdos pļavā, tur skudras kož, ūdensrožu diķi uz laipas, mērcējot kājas – pīles klāt, lai šās

baro. Un visu nakti līdz pat rīta gaismai kāds noteikti vazāsies gar tavu logu. Nāksies meklēt klusuma saknes sevī. Ar gadiem (ne nedēļu), varot arī atrast!

Piektdiena – par Laikmetu man nav daudz ko bilst – tas mūžīgais un nebeidzamais Kleopatras laiks, tas veļas cauri gadsimtiem kā mirdzošs akmens un spīd jau pa lielu gabalu! Pēdējā laikā gan veļas tas lēnāk, bet galvenais jau ir mirdzēt! Cik nu tās vērtības, laiks rādīs...

Sestdiena – nu tad beidzot – laiks svētkiem! 100% piekritu Reinim Kaudzītem – cilvēkam allaž kaut kas jādara. Es par to, lai katra dieņa būtu kā svētki! Jo garu laiku var padarīt tikai tas, kuram pašam nav īsta darba.

Kurš īstāks – darbs vai nedarbs?

Zinu tik, ka abi prasa zināmu piepūli. Lai veicas! Allaž!

Un pavisam nemanot un nemaz negaidot, ir pienākusi svētdiena – kam it kā jābūt jaunam laikam. Neskumstiet! Vecpiebalgas nedēļa nevar izbeigties, jo laiks nemaz neeksistē! Un kā nav – tam nav ne sākuma, ne gala! Tas paliek ar mums – mūsu sajūtās, mūsu atmiņās, mūsu sirdīs kopā ar jauniem un veciem draugiem. Tas mūžīgi un nemainīgi ar mums. Tāpat kā Kleopatra! Vēl esam svētdienā!

Nemainīgi Jūsu Kleopatra

Paldies, ka lasījāt "Ratenīcu"!

No kreisās: Gita Feldhūne, Laura Rastina, Anita Brauna un Daiga Kļanska.
Foto: Andris Tomašūns

Tirgus Vecpiebalgas birztaļā

Foto: Varis Sants un Alberts Alfrēds Sants, Anita Brauna

Bitenieks Aivars Radziņš ar savu produkciju. Biškopībai šovasar gan atliek maz laika - šonedēļ viņš vadīja 3x3 biškopības ievirzi, pirms tam vietējā teātrī spēlēja "Skroderdienas Silmačos", tagad gatavojas "Mērnieku laikiem".

Jaunieši spriež, kā lai tiek līdz umurkumura galam.

Kokles spēles ievirzes vadītājs Guntis Niedoliņš.

Anitra Tooma rāda savu veikumu - Ineses Liepiņas vadītājā ievirzē uzadīto cepuri. "Adīju arī nodarbības pie Ingūnas Baueres un dabūju pa kaku, jo Inesei vajag, lai skatās augos un atdarina to krāsas. Paņēmu vecu zirgskābeni, piebāzu pie deguna un adīju. Tad mani slavēja. Dabūju atklāsmi, cik daba ir bagāta."

Ansis Bogustovs sarunā ar Gati Dudkeviču.

"Piebalgas leģendas un noslēpumi" vadītāja, rakstniece Inguna Bauere tirdziņā piedāvā savas grāmatas.

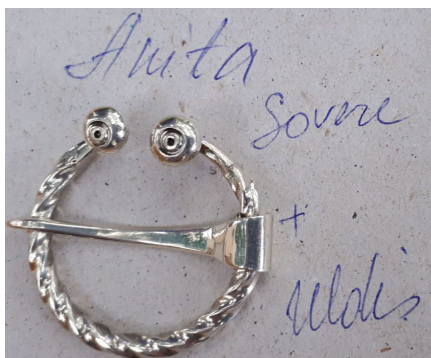
Baltā māla darbnīcas vadītāja Kristīna Pirktiņa.

Ēriks Zeps muzicē ar bērniem.

Tālavas taurētāji.

Anitas Soveres un meistara Ulda Melberga veikums.

Kokli iemēģina Ilga Reizniece.

Trejdeksņu ievirzes viena no vadītājām Anna Rozenblate stāsta, ka trejdeksņus uztaisījuši visi mācekļi. "Lapiņas zāģēja deviņas stundas. Puiši palīdzēja meitenēm, lai labāka karma."

